

DIUMENGE 3 DE QUARESMA CICLE B

INTRODUCCIÓ A AQUEST DIUMENGE

Dejuni, pregària , compartir (almoïna): a la pregària col·lecta d'avui, l'Església proposa als seus fidels els exercicis de pietat comuns a les tres grans religions que es refereixen a Abraham. Però sap que aquests esforços de la Quaresma no proporcionen automàticament la salvació. Aquesta és l'efecte de la bondat, de la misericòrdia i de l'amor del Senyor Jesús. El seu cos és el nou Temple on nosaltres som convidats a deixar-nos reconciliar amb Déu.

LA TAULA DE LA PARAULA

Aprofundir la primera lectura: Èxode 20, 1-17

Els deu manaments, o les deu paraules segons la manera jueva d'expressar-se , es presenten com un contracte d'aliança entre Déu i el seu poble. Déu es presenta i recorda el que ha fet: *Jo som el Senyor, el teu Déu que t'ha fet sortir de la terra d'Egipte.* Ell no suporta que els seus fills visquin en l'esclavatge i es revela a ells com un Déu alliberador. Estima el seu poble amb un amor apassionat i no suporta cap competència: no tindrà altres déus més que mi, jo som un Déu gelós. Ell és capaç de castigar els qui no l'estimen fins a la tercera i quarta generació, però promet la seva fidelitat fins a la mil generacions. Llenguatge sorprenent, xocant que insisteix mentre tant en la solidaritat entre Déu i els homes, entre aquests tan en el bé com en el mal, així com també en la bondat que sobrepassa la severitat.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El leccionari proposa dues versions d'aquest text: la lectura integral, sempre preferible, i la lectura curta que certes assemblees prefereixen perquè és més incisiva i més clara.

El lector s'esforçarà en posar de relleu:

- El context del relat:
 - El lloc: al Sinaí...,
 - El diàleg d'Aliança entre Déu i el seu poble:
Déu.....
- El fonament de la Llei de l'Aliança que serà donada: l'amor d'un Déu alliberador.
 - *Jo som el Senyor el teu Déu que t'he tret de la terra d'Egipte....*
- Les deu paraules (el Decàleg)
 - Les tres primeres que es refereixen a les relacions del creient amb Déu: l'adoració del Déu únic, la invocació del seu nom, el sàbat que li és consagrat.
 - Les altres set, la relació amb els altres.

SOBRE EL SALM 18

Llei, preceptes, manament d'una part, caramull d'or fi, mel que regalima de la bresca, de l'altra, no és gens banal que es celebri d'una forta tan lírica un recull de lleis. Pel salmista, la llei de Déu no és un constrenyiment sinó una font de vida que alegra el cor i il·lumina la mirada. La perfecció de la Llei li ve del seu autor. Déu sap el que és bo pel seu poble i no dóna una càrrega massa feixuga a portar. No vol regnar per la por. El temor que inspira és un sentiment respectuós, exempt de tot servilisme.

PER APROFUNDIR LA SEGONA LECTURA: 1Corintis 1, 22-25

Pau coneix que hi ha divisions en la comunitat de Corint que ell a fundat, es van fent grupets, que es refereixen a diferents predicadors que han passat per la ciutat. *Jo som de Pau. Jo de Pere diuen altres. Jo d'Apol·lo, diuen uns altres...* tot açò és en va i fútil, diu Pau. Vosaltres no heu estat salvats pel qui us parla ni per aquell que us ha batiat. Vosaltres heu estat salvats per la creu de Crist.

Aquest llenguatge és difícil de comprendre pels habitants de la gran ciutat grega. Inventors de la democràcia, els grecs estan habituats a les discussions a les places públiques. Els més cultivats d'entre ells freqüenten els cercles filosòfics que es reclamen als grans pensadors dels que el país en té ben prou. Pau diu que la salvació no es troba al final d'un raonament, per brillant que sigui, no és un concepte elaborat pels omes sinó un do de Déu manifestat en la creu de Jesucrist. Açò és completament foll! Sí, diu Pau, és foll, però la follia de Déu és més sàvia que l'home.

Els jueus o els cristians d'origen jueu, nodrits pel pensament bíblic saben que la vertadera saviesa ve de dalt, que és do de Déu. Però ho tenen mal de fer reconèixer que la creu de Crist és un signe de Déu. Somien un Rei-Messies que triomfa dels enemics i o tenen mal de fer reconèixer un Messies mort d'una manera ignominiosa. Als seus ulls, la creu no és un signe reial sinó un signe de feblesa. És veritat, diu Pau, però la feblesa de Déu és més forta que l'home.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector s'esforçarà en distingir bé les parts d'aquest text:

- L'adreça habitual a les cartes: Germans....
- Les esperes dels homes:
 - Els jueus reclamen els signes prodigiosos del Messies..
 - El món grecs volen saviesa...
- La paradoxa del missatge evangèlic:
 - Nosaltres predicam un Messies crucificat escàndol per als jueus i pels altres un absurd.
 - Aquest Messies és poder i saviesa de Déu.
- La conclusió, precedida d'un curt silenci:

Perquè l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels omes,
I en la debilitat de l'obra de Déu i a un poder superior al dels homes .

PER APROFUNDIR L'EVANGELI DE JOAN 2, 13-25

Joan ens narra l'incident del Temple al començ del seu evangeli (els sinòptics el situen una setmana abans de la passió), immediatament després del primer signe donat per Jesús a Canà de Galilea. Remarquem que Jesús no té la mateixa actitud amb els diferents protagonistes. No tracta de la mateixa manera els mercaders de bous i d'ovelles i els mercaders de coloms. Traient els primers amb els seus animals a cop de fuet, invita simplement els segons a llevar la seva mercaderia. Els explica igualment les raons del seu gest. Tendresa particular de Jesús per aquells que aprovisionen

els pobres que van a oferir “un parell de torteres o dos colomins segons les prescripcions de Lv 12, 8? Pensem en l’evangeli de la infància segons sant Lluç on Josep i Maria van al temple a portar l’ofrena dels pobres. Pensem igualment en Jesús adolescent dient que el Temple era la casa del seu Pare. Aquí, Jesús parla igualment de la casa del seu Pare als mercaders de coloms.

Altres pàgines cèlebres de la Bíblia ens venen a la memòria i més particularment les intervencions profètiques. El profeta Natan va a dir al rei David que Déu no té necessitat d’un Temple sinó que, Déu, dóna una casa (és a dir: una dinastia a David (2 Sam 7) el profeta Jeremies acusant els seus compatriotes de bressolant-se en l’ il·lusió de creure’s automàticament segurs en el Palau del Senyor” quan ells menen una conducta execrable i que han transformat el Temple en una cova de lladres (Jr 7). Anunciant la destrucció del Temple, va empipar,és clar, els responsables del santuari. El profeta Zacaries anuncia que després de la intervenció última del Senyor “no hi haurà més mercaders a la Casa del Senyor, el totpoderós” (Za 14, 21).

Per a la comunitat cristiana després de Pasqua, l’acció de Jesús es situa en la línia dels grans profetes. Rellegint el salm 69 el zel del vostre temple em consumia, interpreta el gest de Jesús no com un acte d’hostilitat sinó com un acte d’amor envers el Temple, envers Déu. Aquest gest tindrà les seves conseqüències tràgiques que sabem. En el relat de la mort de Jesús, l’evangelista farà un lligam amb el Temple. Jesús expira al moment que els anyells de la Pasqua són immolats en el Temple. Ell és el nou anyell pasqual. Del seu costat obert per la llança en surt sang i aigua, com l’aigua que brollava del costat dret del Temple a la visió d’Ezequiel i que irrigava i sanejava el país (Ez 47). En la perspectiva cristiana, el nou Temple és el Cos de Jesús.